Motion

1978/79:1141

av Stig Gustafsson m. fl.
om viss översyn av skattesystemet

Sedan en tid tillbaka har en intensiv skattedebatt pågått med krav på en radikal översyn av vårt skattesystem. För alla, även för dem som inte tillhör kretsen av experter, står det klart att möjligheterna att väsentligt reducera sin skatt varierar högst betydligt och är tillgängliga framför allt för egenföretagarna. Ett krav på rättvisa mellan löntagare och egenföretagare innebär att skattesystemet skall vara så utformat, att det missbruk som i dag förekommer från vissa egenföretagares sida omöjliggörs.

Alltför ofta har, framför allt från löntagarorganisationernas sida, det anmärkningsvärda förhållandet påtalats att löntagare nästan genomgående redovisar högre taxerade inkomster än vad företagare i motsvarande branscher gör. Samma förhållande gäller även vid jämförelser mellan jordbrukare och anställda inom jordbruket. Detta betyder med andra ord att löntagarna genomsnittligt betalar mer i skatt än vad egenföretagarna gör. Löntagarna taxerar för inkomster som är ända upp till 20 % högre än motsvarande grupper egenföretagare.

Levnadsnivån för olika inkomsttagare

Utifrån dessa konstateranden är det naturligt att ifrågasätta om de taxerade inkomsterna också på ett korrekt sätt återspeglar de skilda gruppernas, löntagarnas resp. jordbrukarnas och företagarnas levnadsnivåer.

Ett sätt att klarlägga detta förhållande är att jämföra levnadsnivån för olika inkomsttagare med identiska taxerade inkomster som också i övrigt är jämförbara vad gäller faktorer som påverkar konsumtionsmöjligheterna. På uppdrag av finansutskottet har institutet för social forskning låtit göra en studie av jordbrukarnas, rörelseidkarnas och löntagarnas inkomster, förmögenhetsförhållanden, konsumtionsutrymme och levnadsnivå. Resultaten bekräftar vad löntagarorganisationerna sedan länge hävdat, nämligen att löntagarna är missgynnade i beskattningshänseende jämfört med andra kategorier.

Den studie som gjorts är en s. k. tvillingstudie, där för varje jordbrukare och företagare jämförelser skett med löntagare av samma kön, i samma ålder och med samma inkomst uppgiven till beskattning. Genom detta förfarande möjliggörs en systematisk jämförelse av jordbrukares resp. företagares levnadsförhållanden med löntagare som enligt taxeringsstatistiken har samma inkomster.

Den undersökning som gjorts är baserad på 1974 års levnadsnivåunder-

sökning och avser de då aktuella förhållandena. Uppgifterna om inkomster gäller däremot inkomståret 1973.

När man studerar resultatet måste man ha klart för sig att syftet varit att för de tre grupperna, löntagare, jordbrukare och företagare, mäta deras levnadsnivå och konsumtionsförmåga med den utgångspunkten att deras taxerade inkomster är helt jämförbara. Detta betyder således inte att löntagarna och jordbrukarna resp. företagarna under den belysta perioden genomsnittligt redovisade jämförbara inkomster. För de undersökta jordbrukarna var den sammanräknade, taxerade inkomsten 20 160 kr., medan motsvarande för samtliga löntagare av samma kön var 35 000 kr. För företagarna, som även de redovisade lägre inkomster än genomsnittet för samtliga löntagare, var differensen inte så stor. Avsikten med studien var alltså inte att belysa huruvida egenföretagarna redovisade lägre taxerade inkomster än löntagarna, eftersom detta redan är statistiskt belagt, utan att jämföra de olika kategorierna, förutsatt att de har taxerade inkomster som är jämförbara.

Trots att utgångspunkten för studien har varit grupper med identiska taxerade inkomster konstateras att 65 % av jordbrukarna redovisar disponibla inkomster som ligger *under* existensminimum och att dessa genomsnittligt per familjemedlem med 500 kr. understiger normen för existensminimum, medan löntagarna i samma ålder och av samma kön och med jämförbara taxerade inkomster redovisade en disponibel inkomst som med 3 900 kr. per familjemedlem översteg existensminimum.

Skälet till att de disponibla inkomsterna inte är jämförbara, trots att de taxerade inkomsterna i det närmaste är identiska, har sin förklaring däri att jordbrukarna betalar högre skatt genom att de, förutom den rena inkomstskatten, också betalar förmögenhetsskatt samt egenavgifter. Detta utgör emellertid en mycket marginell förklaring till den uppkomna skillnaden i disponibel inkomst.

Den faktor som varit av betydelse i detta sammanhang och som därigenom främst förklarat att skillnader uppkommit i den disponibla inkomsten, trots att de taxerade förvärvsinkomsterna varit helt jämförbara, är sjukersättningarna. Dessa uppgick 1973 till genomsnittligt 2 060 kr. för löntagargruppen, medan motsvarande belopp för jordbrukarna var 250 kr. 2 060 kr. motsvarar hela 12 % av löntagarnas disponibla inkomst och utgjorde därför en inte obetydlig konsumtionsförstärkning för löntagaren.

Vilka slutsatser har man då dragit av det resultat som framkommit? Jo, man konstaterar att några betydande orättvisor i beskattningshänseende inte kan påvisas utan drar endast den slutsatsen att, trots identiskt lika taxerade förvärvsinkomster, jordbrukarna visserligen har till hela 65 % en disponibel inkomst som understiger existensminimum men som likväl förslår till en konsumtion vilken är på minst samma nivå som den jämförda för löntagare. Därtill kommer att man dessutom har byggt upp en skattepliktig förmögenhet i en utsträckning som inte har någon motsvarighet hos löntagarna. 38 % av jordbrukarna hade 1973 en skattepliktig förmögenhet på lägst

150 000 kr. mot endast 1 % av den jämförda gruppen löntagare. En försynt fråga är naturligtvis hurdet över huvud taget är möjligt att upprätthålla denna nivå på konsumtionen när inte bara 65 % av gruppen jordbrukare har disponibel inkomst som understiger existensminimum utan också den genomsnittliga disponibla inkomsten med 500 kr. per familjemedlem *understiger* det statistiskt belagda minimibelopp som krävs för att hålla en konsumtion på nivå för existensminimum. Endast två förklaringar är möjliga. En är att skattesystemet inte på ett korrekt sätt beaktar olika förmåner, en annan den för egenföretagarna liberala praxis, som innebär att prövningen av olika kostnaders berättigande sker med helt andra utgångspunkter än vad som gäller för löntagarna och som också medför att många egenföretagare, kanske ofta utan uppsåt, låtit rörelsens resultat belastas med kostnader, vilka löntagarna får finansiera med beskattade medel. En andra förklaring är att betydande inkomster inte blir redovisade till taxering.

Av taxeringsstatistiken från 1977, som redovisar inkomsterna från år 1976, framgår att löntagarkollektivet svarar för mer än 92 %, närmare bestämt för 92,4 %, av samtliga fysiska personers taxerade inkomster. Andra inkomstkategorier, vilka naturligtvis också samtidigt kan uppträda som löntagare, redovisar mellan 0,5 och 3,2 % och sammanlagt 7,6 % av de taxerade inkomster som fysiska personer uppger till beskattning. Dessa är, nämnda i storleksordning: rörelseidkare, kapitalägare, jordbrukare, fastighetsägare samt de som redovisar vinster vid försäljning av fastigheter, aktier och övrigt. För att få en uppfattning om hur de sammanlagda inkomsterna förhåller sig till de taxerade inkomsterna, så som de uppträder efter reduktion för olika avdrag, har samtliga taxerade inkomster och avdrag jämförts med den till statlig skatt taxerade inkomsten. När denna jämförelse görs utgör löntagarnas inkomster före avdrag för alla kostnader hela 99 %. De siffror som här angivits för storleken för löneinkomster utgör ingen tillfällig topp. Av *bilaga 1* framgår att löneinkomsterna från inkomståret 1971 och fram t. o. m. inkomståret 1976 hela tiden uppgått till över 90 % av samtliga inkomster. Mätt som andel till den av statlig skatt taxerade inkomsten uppgår löneinkomsterna till över 99 % för hela perioden.

Den tabell som visas i bilaga 1 visar endast hur inkomstskatten fördelar sig mellan olika kategorier av fysiska personer. Denna grupp svarar i sin tur för en alldeles övervägande andel av den inkomstskatt som staten erhåller. Av de sammanlagda statliga inkomstskatterna svarar de fysiska personerna för 92,5 % inkomståret 1976. De fysiska personernas andel av den sammanlagda statliga inkomstskatten under 1970-talet och prognoserna fram till början på 1980-talet ser ut på följande sätt.

Fysiska personers andel av de sammanlagda statliga inkomstskatterna

1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	1980	1981
90,0	92,2	91,7	90,4	93,5	91,3	92,5	91,3	91,4	91,7	91,9	92,0

Under hela 1970-talet har de fysiska personerna betalat mer än 90 % av alla inkomstskatter till staten. Även för åren fram till början av 1980-talet är prognoserna att aktiebolag och ekonomiska föreningar o. d. kommer att ha en andel av skatterna som inte ens uppgår till 10 %. Detta förhållande är också helt jämförbart för de kommunala inkomstskatterna, där siffrorna för hela denna period varierat mellan 90,8 och 92,6 % uttryckt som de fysiska personernas andel av samtliga de kommunala inkomstskatterna.

Underskottsavdragen

Utöver de materiella bristerna av den liberala tillämpning av skattelagstiftningen som gäller för egenföretagarna kan också pekas på andra bristfälligheter som tillgodoräknas de redan prioriterade grupperna. En sådan är avdragsrätten för underskott i förvärvskällor. Löntagarorganisationerna har krävt att underskotten i förvärvskällor endast skall få avräknas mot framtida överskott i samma förvärvskälla. Den del av underskottet som beror på räntekostnader har emellertid föreslagits bli generellt avdragsgill mot samtliga förvärvskällor. Skälet till att särbehandla räntor är att avdragsrätten för dessa över huvud taget inte på det sätt som gäller kostnader i övrigt förutsätter att de är nödvändiga för inkomsternas förvärvande. Av det skälet kan inte avdragsrätten för räntor begränsas, om de uppkommit i en förlustbringande verksamhet.

Som orsak till favorisering av egenföretagarna har här nämnts bl. a. att den liberala praxis som gäller vid bedömning av huruvida kostnader, vilka är nödvändiga för intäkternas förvärvande, på ett avgörande sätt skiljer sig från de ytterst restriktiva avdragsregler som tillämpas för löntagarna. Här åsyftas då naturligtvis inte de direkta oegentligheter som kan förekomma på grund av att kostnader genom felaktiga rubriceringar dragits av vid förvärvskällan, något som, i de fall det förekommer, ytterligare förstärker skillnaden mellan löntagarnas och egenföretagarnas skattesituation. Att oegentligheter av detta slag är mer frekventa och näst intill enbart uppträder hos egenföretagarna har givetvis sin förklaring i egenföretagarnas schablonmässiga redovisningar, som sker efter grova huvudrubriker utan möjlighet till rättslig prövning på grund av den bristfälliga taxeringskontrollen. Andra ytterligare förklaringar till att egenföretagarna har en situation, som i beskattningshänseende i hög grad är gynnsammare än löntagarnas, beror på att många av de förmåner som jordbrukare och företagare åtnjuter värderas långt under deras rätta värde.

För att nämna några konkreta punkter, där jordbrukarna tveklöst är privilegierade, kan nämnas beskattning av bostaden. Bortsett från att densamma påsätts förmånsvärden, som långt ifrån svarar emot de allmänna saluvärdena, så finns även andra orättfärdigheter. Dit hör det faktum att avdragsrätt föreligger för alla reparationsarbeten som görs i bostadsbyggnaden, trots att denna knappast kan sägas ha något direkt samband med den egentliga jordbruksdriften. Tillsammans med de diffusa grändragningarna

mellan vad som är att betrakta som reparation eller icke avdragsgilla kostnader för om-, till- eller nybyggnadsarbeten och den mycket liberala tillämpningen av även dessa regler har detta, om man jämför med övriga egnahemsägare, inneburit en betydande favör för jordbrukarna.

Sakliga skäl kan anföras mot att låta bryta ut själva bostadsbyggnaden som ingår i jordbruksfastigheten och schablontaxera denna enligt de regler som gäller för en- och tvåfamiljsfastigheter på det sätt som bostadsbeskattningskommittén föreslog i sitt betänkande.

Även effekterna vid rena om-, till- eller nybyggnadsarbeten vid arrenden leder ofta till icke avsedda konsekvenser, beroende på myndigheternas fullständiga avsaknad av resurser för att följa upp dessa fall. Arrendatorerna erhåller alltid avdrag för samtliga byggnadskostnder, medan däremot fastighetens ägare skall beskattas för alla byggnadskostnader som inte är att betrakta som reparationer. Denna beskattning skall emellertid ske först när arrendeavtalet upphör. Eftersom länsstyrelserna inte har någon som helst uppföljning av dessa ärenden, blir resultatet ofta att inga förmånsvärden påförs när arrendet upphör. Då det klart kan påvisas att lagens teori är praktiskt svår att tillämpa, vore det naturligt att ge lagen en mer hanterlig utformning. Om man inte blundar för dessa luckor, är den enda acceptabla lösningen att ägaren påförs förmånsvärde det år arrendatorn erhåller avdrag. Härigenom får man också en reell möjlighet att pröva frågan för fastighetsägarens räkning, dvs. om det verkligen är fråga om förbättringsarbeten som skall leda till att förmånsvärden skall påföras, vilket kan vara omöjligt att göra i efterhand. Invändningar – att man blir beskattad innan en förmån kan åtnjutas eller liknande – måste vika, då tillämpningen av den nuvarande lagen hävdas vara alltför bristfällig för att dess intentioner skall kunna uppfyllas.

Angelägenheten av denna förändring blir inte mindre därigenom att skenbara arrendeavtal upprättas som ett led i försäljningar av jordbruksfastigheter för att på så sätt genom avdragsrätten låta staten i form av lägre skatteintäkter bära viss del av nödvändiga upprustningskostnader.

För att påvisa omfattningen av underskottsavdragen har riksrevisionsverket gjort en bearbetning av sitt taxeringsstatistiska material. Materialet utgör en bearbetning av ett slumpmässigt urval av de sammanlagt 5 900 000 skattskyldiga och avser förhållandena under inkomståret 1976. 28 751 rörelseidkare av sammanlagt 267 285, dvs. 10,8 %, redovisar underskott vid förvärvskällan med varierande storlek.

Det anmärkningsvärda är att antalet rörelseidkare med förlustbringande verksamhet är så gott som obefintligt bland dem som saknar en sammanlagd taxerad inkomst, dvs. när denna förlustbringande verksamhet är den enda sysselsättningen. För rörelseidkaren med förlustbringande rörelse utgör denna endast en av ett flertal sysselsättningar, där de övriga resulterar i ett positivt resultat. Den förlustbringande rörelsen blirdärvid avräkningsbar mot övriga inkomster, och skattebelastningen på dessa reduceras därför i

motsvarande grad.

Intressant är givetvis också att notera hur dessa mindre lyckosamma rörelseidkare är överrepresenterade bland dem som har högre sammanräknade inkomster och hur andelen ökar med ökande övriga inkomster.

Oaktat de som drivit rörelse med förlust endast utgör 0,5 % av samtliga skattskyldiga utgör de 1,5 % av dem med sammanräknade inkomster över 80 000, 2,1 % av dem med inkomster mellan 100 000 och 500 000 kr., 16,4 % av dem med mellan 500 000 och 1 000 000 kr. i inkomst och slutligen hela 34,1 % av den lilla grupp som har sammanräknade inkomster överstigande 1 000 000.

Som framgår av *bilaga 2* stiger också storleken på förlusterna med stigande sammanräknade inkomster, medan antalet förluströrelser med låga underskott tilltar ju lägre de övriga sammanräknade inkomsterna är.

Med stigande inkomst ökar det offentliga bidraget till de förlustbringande rörelserna när dessa är avräkningsbara mot andra inkomster. Genom det progressiva skattesystemet och den avdragsrätt som är knuten till underskott i förvärvskällor, så blir den faktiska skattelättnad som följer på ett avdrag störst, om man har övriga inkomster på nivåer där beskattningen sker efter de högsta skattesatserna. I takt med att den marginella beskattningen reduceras avtar också det ekonomiska utbytet i form av skattelättnader.

Privat konsumtion på företagarens kostnadssida

De i vissa avseenden mycket oprecisa avgränsningar mellan privata levnadskostnader och rörelsekostnader har också i mycket hög utsträckning resulterat i att många företagare, kanske ofta utan uppsåt, låtit rörelsens resultat belastas med sådana kostnader som för löntagarna får finansieras med beskattade medel. Den synnerligen bristfälliga taxeringskontrollen medför att många av dessa felaktigt omkostnadsförda privata levnadskostnader genom de schablonmässiga redovisningar som sker i deklarationerna aldrig uppdagas och därigenom blir föremål för rättslig prövning. Vi vill i detta sammanhang också understryka den för rörelseidkarna så liberala praxis som i många avseenden innebär att också prövningar av olika kostnaders berättigande sker med helt andra utgångspunkter än vad som gäller för löntagare. Trots de regler som numera gäller för fåmansbolag kan det konstateras att de rörelseidkare som valt aktiebolagsformen, och därigenom satt det normalt självreglerande tvåpartsförhållandet mellan ägare och anställda ur spel, också kan tillgodoräkna sig skattemässiga fördelar i en helt annan utsträckning och omfattning än vanliga löntagare.

Åtgärder

Några av de åtgärder som enligt vår uppfattning snarast måste vidtas redovisas nedan.

Rörelsebegreppets avgränsning

Många av de frågor som skattemyndigheterna har att ta ställning till är gränsdragningar mellan vad som är kostnader som är nödvändiga för intäkternas förvärvande samt vad som skall rubriceras som inte avdragsgilla privata kostnadsposter. Man kan exempelvis omvandla samtliga utgifter inom ett visst privat intresseområde till att formellt få karaktären av vad man i skattehänseende kallar utgifter för intäkternas förvärvande. När detta väl skett är det av underordnad betydelse om "hobbyverksamheten" är kostsam, eftersom den förlust som man redovisar i deklarationen får räknas av från andra inkomster. Därigenom bidrar staten genom skattelättnader till att finansiera verksamheten.

Orsaken till att detta kan fortgå är den mycket oklara definitionen på vad som är att betrakta som rörelse i skattelagstiftningens mening. Huvudkriteriet är vinstsyftet. Det innebär inte att vinst förutsätts bli redovisad, eftersom definitionen inte inbegriper att vinstsyfte måste uppnås. Det kan alltid göras gällande att syftet, dvs. att uppnå vinst, fortfarande gäller, trots att man kontinuerligt redovisar förluster. Otaliga är de exempel på hästuppfödare som år efter år redovisar betydande förluster som räknas av mot andra höga inkomster, samtidigt som de på heder och samvete bedyrar att *syftet* är vinst men att de i år liksom tidigare beklagligtvis inte kunde uppnå målet.

För att komma till rätta med det oförsvarliga system som innebär att många, främst höginkomsttagare, reducerar sin skattebörda högst väsentligt genom att i deklarationen definiera och redovisa "hobbyverksamheter" som hästuppfödning o. d. som rörelser måste man få en klarare definition av vad som skall anses kunna bedrivas i försörjningssyfte. Det naturliga vore att inte bara kräva ett vinstsyfte utan även att vinst någon gång faktiskt redovisas. En modell med en tidsmässigt oinskränkt avräkningsrätt, begränsad till överskott i samma förvärvskälla, uppfyller just detta krav. På detta sätt kommer man förbi otillbörliga skattelättnader för dem för vilka inte något förvärvssyfte finns, medan seriösa rörelseidkare inte behöver riskera att få sin verksamhet definierad som hobby och därigenom helt förvägras att tillgodoräkna sig avdragsrätt för de år då verksamheten går med förlust.

Begränsning av underskottsavdragen

En naturlig lösning på att komma ifrån den form av oskäliga skattelättnader som redovisats i motionen vore att begränsa rätten till avdrag för underskott från rörelser, jordbruk och hyresfastigheter mot andra inkomstslag och i stället låta underskotten ackumuleras för att få avräknas mot framtida överskott i samma verksamhet.

För att inte personer utan kapitaltillgångar skall försättas i en sämre situation än kapitalägarna bör emellertid också i fortsättningen räntekostnader för exempelvis egnahemslån förbli avdragsgilla och liksom nu även få

räknas av mot andra inkomster.

Mot bakgrund av vad som redovisats kräver vi en snabb utredning av vårt skattesystem.

Hemställan

Med stöd av det anförda yrkar vi

att riksdagen beslutar hos regeringen begära att en snabb utredning görs om olika inkomsttagares levnadsnivå som är att hänföra till skattesystemet och att förslag till lagändringar enligt de riktlinjer som anges i motionen snarast föreläggs riksdagen.

Stockholm den 24 januari 1979

STIG GUSTAFSSON (s)

SIVERT ANDERSSON (s)

LARS ULANDER (s)

OSKAR LINDKVIST (s)

MAJ BRITT THEORIN (s)

KURT HUGOSSON (s)

Bilaga 1

Taxeringen till statlig och kommunal inkomstskatt för fysiska personer enligt RRV:s urvalsundersökningar för taxeringsåren 1972–1977 (milj. kr.)

	1972 års taxering	Olika inkomstslag som % av samman räkn. inkomst	Olika inkomstslag samt av drag som % av taxerad inkomst	1973 års taxering	Olika inkomstslag som % av samman räkn. inkomst	Olika inkomstslag samt av drag som % av taxerad inkomst	1974 års taxering	Olika inkomstslag som % av samman räkn. inkomst
Taxering till statlig inkomstskatt								
Inkomst av jordbruksfastighet	2 240	1,9	2,1	2 255	1,8	2,2	2 315	1,7
Inkomst av annan fastighet	563	0,5	0,5	566	0,5	0,5	613	0,5
Inkomst av rörelse	4 773	4,1	4,5	4 611	3,7	4,0	5 173	3,8
Inkomst av tjänst	106 195	90,6	99,1	113 919	91,7	99,1	123 295	91,7
Inkomst av tillfällig förvärvsverksamhet	349	0,3	0,3	395	0,3	0,3	585	0,4
Inkomst av kapital	3 072	2,6	2,9	2 527	2,0	2,2	2 599	1,9
Sammanräknad inkomst, statligt	117 285	100,0	109,4	124 330	100,0	108,3	134 520	100,0
Underskott i förvärvskälla, statligt	– 3 613		– 3,4	– 3 490		– 3,0	– 4 491	
			105,4			104,8		
Sammanräknad nettoinkomst, statligt	112 931			120 370			129 699	
Allmänna avdrag, statligt	– 5 467		– 5,1	– 5 576		– 4,8	– 6 441	
Förlustavdrag, statligt	– 42		–	– 65		0,0	– 120	
Till statlig skatt taxerad inkomst	107 145		100,0	114 816		100,0	123 239	

Olika inkomstslag samt av drag som % av taxerad inkomst	1975 års taxering	Olika inkomstslag som % av samman räkn inkomst	Olika inkomstslag samt av drag som % av taxerad inkomst	1976 års taxering	Olika inkomstslag som % av samman räkn. inkomst	Olika inkomstslag samt av drag som % av taxerad inkomst	1977 års taxering	Olika inkomstslag som % av samman räkn. inkomst	Olika inkomstslag samt avdrag som % av taxerad inkomst
1,8	3 466	2,2	2,3	3 373	1,8	1,9	3 550	1,6	1,8
0,5	751	0,5	0,5	892	0,5	0,5	1 012	0,5	0,5
4,2	5 997	3,7	4,1	7 281	3,8	4,2	6 849	3,2	3,4
100,0	147 401	91,2	99,5	173 852	91,6	99,5	199 916	92,4	99,0
0,5	616	0,3	0,4	805	0,4	0,5	903	0,4	0,5
2,1	3 463	2,1	2,3	3 683	1,9	2,1	4 074	1,9	2,0
109,1	161 696	100,0	109,1	189 848	100,0	108,7	216 962	100,0	107,2
– 3,6	– 6 005		– 4,1	– 7 273		– 4,2	– 9 022		– 4,5
105,2			104,8			104,2	207 262		102,5
5,2	155 275			182 104					
– 6,2	– 7 080		– 4,8	– 7 331		– 4,2	– 5 003		– 2,5
0,0	– 28		0,0	– 99		0,0	– 72		0,0
100,0	148 219		100,0	174 729		100,0	202 213		100,0

Bilaga 2

Antal med rörelseunderskott efter sammanräknad inkomst

Sammanräknad inkomst	Inget underskottsavdrag	Underskottsavdrag mindre än 1	Underskottsavdrag mindre än 5	Underskottsavdrag mindre än 10	Underskottsavdrag mindre än 50	Underskottsavdrag mer än 50	Totalt antal inkomsttagare med underskottsavdrag i skiktet	Totalt antal inkomsttagare i skiktet	Andelen inkomsttagare med underskottsavdrag
0	67 541	0	0	0	365	0	365	67 906	0,5
Mindre än 20	1 746 347	2 268	177	628	0	0	3 073	1 749 420	0,2
Mindre än 40	1 616 476	2 773	4 323	929	365	0	8 390	1 624 866	0,5
Mindre än 60	1 691 017	5 557	2 773	921	307	0	9 558	1 700 575	0,6
Mindre än 80	483 281	637	307	205	490	616	2 255	485 536	0,5
Mindre än 100	147 750	315	628	747	614	0	2 304	150 054	1,6
Mindre än 500	128 303	802	358	300	825	394	2 679	130 982	2,1
Mindre än 1 000	524	2	6	4	9	65	86	610	16,4
Mer än 1 000	120	2	1	0	5	33	41	161	34,1
Totalt	5 881 359	12 356	8 573	3 734	2 980	1 108	28 751	5 910 110	0,5

Antal med jordbruksunderskott efter sammanräknad inkomst

Sammanräknad inkomst	Inget underskottsavdrag	Underskottsavdrag mindre än 1	Underskottsavdrag mindre än 5	Underskottsavdrag mindre än 10	Underskottsavdrag mindre än 50	Underskottsavdrag mer än 50	Totalt antal inkomsttagare med underskottsavdrag i skiktet	Totalt antal inkomsttagare i skiktet	Andelen inkomsttagare med underskottsavdrag
0	67 906	0	0	0	0	0	0	67 906	
Mindre än 20	1 725 864	11 960	8 012	2 124	1 460	0	23 586	1 749 420	1,4
Mindre än 40	1 611 084	5 229	5 350	1 173	2 030	0	13 782	1 624 866	0,9
Mindre än 60	1 671 624	6 447	7 679	8 596	6 229	0	28 951	1 700 575	1,7
Mindre än 80	474 516	2 922	4 404	1 852	1 842	0	11 020	485 536	2,3
Mindre än 100	145 821	627	1 145	462	1 999	0	4 233	150 054	2,9
Mindre än 500	127 852	855	815	457	934	69	3 130	130 982	2,4
Mindre än 1 000	540	14	10	4	12	30	80	610	13,0
Mer än 1 000	129	4	3	2	7	16	32	161	24,8
Totalt	5 825 336	28 058	27 418	14 670	14 513	115	84 774	5 910 110	1,4

GOTAB 61222 Stockholm 1979